

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **ALKA TRADING s.r.o.**, se sídlem Náměstí Svobody 208/16, Znojmo, zast. JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 7, Znojmo, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2011, č.j. 2010/102748-424,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16.3.2011, č.j. 2010/102748-424, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.808 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet JUDr. Jana Juračky, advokáta se sídlem Tovární 7, Znojmo.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou ze dne 20.5.2011 se žalobce domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ve výroku rozsudku specifikovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Úřadu práce ve Znojmě č.j. 813/2010–prot. 267–10-ZN, ZNA-2010/62528-5 ze dne 9.11.2010 tak, že ve výroku rozhodnutí se slova 124.345,- Kč (slovy: stodvacetčtyřtisícetřistačtyřicetpětkorunčeských) vypouští a nahrazují se slovy „za rok 2008 ve výši 66.532,- Kč (slovy: šedesátšesttisícipětsetřicetdvakorunčeských) a za rok 2009 ve výši 57.813,- Kč (slovy: padesátšedmtisícosmsetřináctkorunčeských)“. Ostatní část výroku zůstává beze změn.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo na základě ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 435/2004 o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti) zaměstnavateli uložena povinnost poukázat do státního rozpočtu odvod podle ustanovení § 82 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve výši 124.345,- Kč ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí na účet Úřadu práce ve Znojmě. Rozhodl tak na základě kontroly, kterou úřad práce provedl u žalobce (zaměstnavatele) dne 4.10.2010, kde bylo zjištěno, že žalobce do počtu zaměstnaných osob se zdravotním postižením započtl pan A. F., který byl rozhodnutím posudkové komise sociálního zabezpečení ONV ve Znojmě ze dne 5.3.1982 uznán za občana se změněnou pracovní schopností, a to trvale, bez kontrol. Ve smyslu ustanovení § 148 odst. 7 zákona o zaměstnanosti fyzické osoby, které byly rozhodnutím OSSZ uznány za osoby se změněnou pracovní schopností, se po dobu platnosti tohoto rozhodnutí, maximálně však po dobu 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, považují za osoby zdravotně znevýhodněné podle tohoto zákona. Pan A. F. by tedy považován za osobu zdravotně znevýhodněnou pouze do 30.9.2007. O kontrole byl sepsán protokol, se kterým byl žalobce seznámen dne 4.10.2010. Zároveň byl poučen o možnosti podat proti protokolu ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení písemné a zdůvodněné námitky.

Námitky byly podány dne 6.10.2010 a spočívaly v tom, že žalobce zaměstnával A. F. jako osobu se změněnou pracovní schopností, protože pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má podstatně omezenou možnost pracovního uplatnění. Jeho pracovní stav byl trvalý a poukázal na posouzení jeho zdravotního stavu posudkovou komisí sociálního zabezpečení ONV ve Znojmě ze dne 5.3.1982. Proto nesouhlasil s údaji uvedenými v Protokole o kontrole. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím o námitkách ze dne 14.10.2010 nevyhověl. Po provedeném řízení pak vydal rozhodnutí ze dne 9.11.2010, kterým byla žalobci stanovena povinnost na základě ustanovení § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti poukázat odvod do státního rozpočtu podle ustanovení § 82 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve výši 124.345,-Kč, a to za rok 2008 ve výši 66.532,- a za rok 2009 ve výši 57.813.- Kč.

Na základě podaného odvolání, žalobce namítal, že své povinnosti plnil tím, že v pracovním poměru u společnosti byl pan A. F., neboť s odvoláním na posudek posudkové komise sociálního zabezpečení ONV ve Znojmě ze dne 5.3.1982 je osobou se změněnou pracovní schopností a pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má podstatně omezenou možnost pracovního uplatnění. V rozhodnutí se výslovně uvádí, že tento stav je trvalý, bez kontrol. V kontrolovaném období společnost zaměstnávala na celý pracovní úvazek jednoho zaměstnance se zdravotním postižením.

Odvolací orgán posoudil odvolací námitky žalobce a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně rozhodl správně. Podle ustanovení § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti jsou zaměstnavatelé s více než 25 zaměstnanci v pracovním poměru povinni zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele. Povinný podíl činí 4 %. Podle ust. § 81 odst. 2 zákona o zaměstnanosti povinnost uvedenou v odst. 1 zaměstnavatelé plní

- a) zaměstnáváním v pracovním poměru,
- b) odebíráním výrobků nebo služeb od zaměstnavatelů zaměstnávajících více než 50% zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, nebo zadáváním zakázek těmto zaměstnavatelům nebo odebíráním výrobků nebo služeb chráněných pracovních dílen provozovaných občanským sdružením, státem registrovanou církví nebo náboženskou společností nebo právnickou osobou evidovanou podle zákona upravujícího postavení církví a náboženských společností nebo obecně prospěšnou

společností, nebo zadáváním zakázek těmto subjektům nebo odebíráním výrobků nebo služeb od osob se zdravotním postižením, které jsou osobami samostatně výdělečně činnými a nezaměstnávají žádné zaměstnance, nebo zadáváním zakázek těmto osobám, nebo

- c) odvodem do státního rozpočtu, nebo vzájemnou kombinací způsobů uvedených v písmenech a) až c).

Při provádění kontrole byly zjištěny nedostatky v plnění povinného podílu osob se zdravotním postižením přímým zaměstnáváním osob se zdravotním postižením v pracovním poměru za rok 2008 a 2009. S odvoláním na ust. § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že žalobce nesplnil povinný podíl do 15. února následujícího roku, proto úřad práce následně stanovil žalobci podle daňového řádu povinnost poukázat odvod do státního rozpočtu tak, jak byl napadeným rozhodnutím specifikován. Zaměstnanec žalobce dle platné právní úpravy není osobou zdravotně znevýhodněnou ve smyslu ustanovení § 67 odst. 2 písm.c) zákona o zaměstnanosti, neboť podle ustanovení § 147 odst. 7 zák. o zaměstnanosti doložené potvrzení o zdravotním stavu zaměstnance A. F. ze dne 5.3.1982 pozbylo platnosti dnem 30.9.2007. Proto neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení a napadené rozhodnutí kromě změny ve výši stanoveného odvodu do státního rozpočtu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že své povinnosti podle ust. § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti v platném znění plnil. Zaměstnanec A. F. byl dle rozhodnutí posudkové komise sociálního zabezpečení ONV ve Znojmě ze dne 5.3.1982 osobou se změněnou pracovní schopností, protože pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má podstatně omezenou možnost pracovního uplatnění. Tento stav byl ohodnocen jako trvalý, bez kontrol. Proto nesouhlasí s posouzením, že A. F. od r. 2007 již tyto podmínky neplnil. Doložil posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR Brno ze dne 1.2.2011, v němž posudková komise uvedla, že na základě předložené podkladové zdravotní dokumentace k datu vydání napadeného rozhodnutí se u A. F. jedná o osobu zdravotně znevýhodněnou, která měla takovou funkční poruchu zdravotního stavu, při které měla zachovanou schopnost vykonávat soustavně zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale jejíž schopnost vykonávat činnost byla podstatně omezena z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Komise dále konstatovala, že lze předpokládat, že tento stav trval již v době podání žádosti.

V rámci objektivit žalobce uvedl, že v současné době probíhá řízení ohledně posouzení zdravotního stavu zaměstnance F.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro posouzení věci a je nepochybné, že zdravotní stav zaměstnance F. je trvalý a neměnný, navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a žalovanému aby byla uložena povinnost uhradit náklady žalobce ve výši 7.760,-- Kč.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16.9.2011 setrval na svých důvodech uvedených v napadeném rozhodnutí s tím, že dle ust. § 148 odst. 7 zákona o zaměstnanosti fyzické osoby, které byly rozhodnutím OSSZ uznány za osoby se změněnou pracovní schopností, se po dobu platnosti tohoto rozhodnutí, maximálně však po dobu 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považují osoby zdravotně znevýhodněné podle tohoto zákona. Zaměstnanec žalobce A. F. byl považován za osobu zdravotně znevýhodněnou pouze do 30.9.2007. Z protokolu o kontrole vyplývá, že s těmito skutečnostmi byl žalobce seznámen,

proto také později podaným námitkám ze strany žalobce nebylo vyhověno. Nebylo vyhověno ani podanému odvolání proti rozhodnutí o námitkách ze dne 9.11.2010. Následně pak v souladu s ust. § 81 odst. 2 zák. o zaměstnanosti mu byla uložena povinnost odvodu do státního rozpočtu. Žalobci to, že nebyl znalý změn legislativy nemůže být zohledněno. Související řízení o určení, že je p. F. osobou se zdravotním postižením nemůže na výše uvedeném ničem změnit.

Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného stavu věci v souladu s platnou právní úpravou, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (zejména dle ust. § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě. Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 19.8.2010 bylo zahájeno správní řízení z moci úřední oznámením. Bylo zahájeno kontrolou dodržování předpisů vztahujících se k zaměstnávání osob se zdravotním postižením, zejména kontrolou odvodu povinného podílu zaměstnávání těchto osob do státního rozpočtu za roky 2008 a 2009. Z protokolu o výsledku kontroly bylo zjištěno, že kontrolovaná organizace neplní svou zákonnou povinnost, neboť neprokázala, že A. F., který byl považován za osobu se změněnou pracovní schopností do 30.9.2007 je jí i nadále a z toho důvodu měl být uskutečněn odvod do státního rozpočtu za rok 2008 za 1,16 osob ve výši 66.532,- Kč a za rok 2009 za 1.16 osob, výše odvodu 57.813,- Kč, celkem tedy 124.345,- Kč.

Z předložených námitek k tomuto protokolu žalobce bylo zjištěno, že žalobce zaměstnával za celé kontrolované období jednoho zaměstnance se zdravotním postižením, a to na celý úvazek a doložil to rozhodnutím posudkové komise sociálního zabezpečení ONV ve Znojmě ze dne 5.3.1982, dle něhož je A. F. osobou se změněnou pracovní schopností trvale, bez kontrol. Proto žalobce nesouhlasil se závěrem kontrolního zjištění. Námitky byly rozhodnutím ze dne 14.10.2010 čj. Ko-Mrk čj. 813/2010 zamítnuty, jako nedůvodné.

Podle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, zaměstnavatelé s více než 25 zaměstnanci v pracovním poměru jsou povinni zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele. Povinný podíl činí 4%.

Podle odst. 2 téhož ustanovení v odst. 1 zaměstnavatelé plní a) zaměstnáváním v pracovním poměru, b) odebíráním výrobků nebo služeb od zaměstnavatelů zaměstnávajících více než 50% zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, nebo zadáváním zakázek těmto zaměstnavatelům nebo odebíráním výrobků nebo služeb chráněných pracovních dílen provozovaných občanským sdružením, státem registrovanou církví nebo náboženskou společností nebo právnickou osobou evidovanou podle zákona upravujícího postavení církví a náboženských společností nebo obecně prospěšnou společností, nebo zadáváním zakázek těmto subjektům nebo odebíráním výrobků nebo služeb od osob se zdravotním postižením, které jsou osobami samostatně výdělečně činnými a nezaměstnávají žádné zaměstnance, nebo zadáváním zakázek těmto osobám, nebo c)

odvodem do státního rozpočtu, nebo vzájemnou kombinací způsobů uvedených v písm.a) až c).

Podle § 82 téhož zákona, výše odvodu do státního rozpočtu podle § 81 odst. 2, písm.c) činí za každou osobu se zdravotním postižením, kterou by zaměstnavatel měl zaměstnat, 2,5 násobek průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za první až třetí čtvrtletí kalendářního roku, v němž povinnost plnit povinný podíl osob se zdravotním postižením vznikla. Výše průměrné mzdy za první až třetí čtvrtletí vyhlásí ministerstvo na základě údajů Českého statistického úřadu sdělením uveřejněným ve Sbírce zákonů.

Podle druhého odstavce téhož ustanovení se odvod do státního rozpočtu poukazuje do 15.února následujícího roku prostřednictvím Úřadu práce. Nesplní-li zaměstnavatel povinnost podle § 81 odst. 1, stanoví mu úřad práce povinnost poukázat odvod do státního rozpočtu rozhodnutím podle daňového řádu.

Z citace uvedených ustanovení je patrné, že povinností uvedenou v § 81 zákona o zaměstnanosti je zabezpečováno pracovní uplatnění osob se zdravotním postižením (i mimo chráněné pracovní dílny) na tzv. otevřeném trhu práce. Jsou stanoveny celkem tři možnosti plnění povinného podílu, které je možno využívat samostatně nebo je vzájemně kombinovat. Nejefektivnější formou zajištění pracovního uplatnění osob se zdravotním postižením je jejich zaměstnávání v pracovním poměru. Odvod do státního rozpočtu však mohou zvolit všichni zaměstnavatelé (s výjimkou případů uvedených v odst.3, což však na řešený případ nedopadá), protože se nejedná o žádnou sankci, ale o jednu z rovnocenných možností plnění povinného podílu. Základem pro výpočet odvodu do státního rozpočtu je průměrný roční přepočtený počet osob se zdravotním postižením, které měl pro splnění povinného podílu zaměstnavatel zaměstnat a částka průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství.

Podle § 67 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se fyzickým osobám se zdravotním postižením poskytuje zvýšená ochrana na trhu práce.

Podle odst. 2 téhož ustanovení ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí osobami se zdravotním postižením jsou fyzické osoby, které jsou

- a) orgánem sociálního zabezpečení uznány invalidními ve třetím stupni,
- b) orgánem sociálního zabezpečení uznány invalidními v prvním nebo druhém stupni
- c) rozhodnutím úřadu práce uznány zdravotně znevýhodněnými.

Podle odst. 3 téhož ustanovení za zdravotně znevýhodněnou osobu podle odst. 2 písm.c) se považuje fyzická osoba, která má zachovanou schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale její schopnosti být nebo zůstat pracovně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle odst. 5 téhož zákona, skutečnost, že je osobou se zdravotním postižením, dokládá fyzická osoba potvrzením nebo rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení. Skutečnost, že je osobou se zdravotním postižením podle odst. 2, písm.c) dokládá fyzická osoba rozhodnutím úřadu práce.

Zákonem č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách, došlo ke změně citovaného ustanovení v tom směru, že rozhodování o statusu osob zdravotně znevýhodněných (podle písm.c) přešlo na úřady práce a v souvislosti s tím byl modifikovaný odst. 5 téhož ustanovení, podle něhož skutečnost, že je osobou se zdravotním postižením podle odst. 2, písm.a) a b), dokládá fyzická osoba potvrzením nebo rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení a skutečnost, že je osobou se zdravotním postižením podle odst. 2, písm.,c), dokládá fyzická osoba rozhodnutím úřadu práce.

Podle odst. 6 téhož ustanovení posuzování zdravotního stavu pro účely odst. 2 písm.c) upravuje jiný právní předpis, jímž je podle poznámky pod čarou zákon č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

Dle čl. XIX zákona č. 109/2006Sb., podle něhož fyzické osoby, které byly rozhodnutím okresní správy sociálního zabezpečení uznány za osoby zdravotně znevýhodněnými se po dobu platnosti tohoto rozhodnutí, maximálně po dobu tří let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, považují za osoby zdravotně znevýhodněné podle tohoto zákona.

Žalobce se v žalobě dovolává toho, že jeho zaměstnanec A. F. předložil posudek posudkové komise ČR v Brně ze dne 1.2.2011, kterým byl tento zaměstnanec posouzen tak, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ze dne 8.11.2010 (rozhodnutí I. stupně, kterým se jednalo o žádosti fyzické osoby o tom, že je nadále osobou znevýhodněnou), byl osobou zdravotně znevýhodněnou podle § 67 odst. 2, písm.c) a odst. 3 zák.č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti v platném znění. Datum kontroly byl stanoven na den 31.1.2012.

Z posudku bylo dále zjištěno, že A. F. si podal dne 30.8.2010 žádost o uznání osobou zdravotně znevýhodněnou. Lékař OSSZ Znojmo jej dne 19.10.2010 neuznal osobou zdravotně znevýhodněnou podle § 67 odst. 2, písm.c) a odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Na základě tohoto prvostupňového posudku pak Úřad práce Znojmo dne 8.10.2010 vydal rozhodnutí, kterým nebyl uznán osobou znevýhodněnou.

Ve věci však A. F. podal odvolání a svůj zdravotní stav doložil lékařskými nálezy. Posudková komise MPSV ČR Brno dne 1.2.2011 znovu posoudila zdravotní stav odvolatele na základě zdravotní dokumentace a dospěla k závěru, že lékař RLPS OSSZ Znojmo nevycházel při svém posouzení ze správného použití posudkových kritérií. Z posudku bylo zjištěno, že se u posuzovaného jednalo ke dni napadeného rozhodnutí (8.10.2010) o funkční poruchu, jejíž rozhodující příčinou byl stav po operaci vrozené srdeční vady. K datu vydání napadeného rozhodnutí šlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu odst. 4 § 67 zákona č. 435/2004 Sb. Bylo proto postaveno najisto, že se u pana A. F. jedná o osobu zdravotně znevýhodněnou, a tento stav trval již v době podání jeho žádosti (30.8.2010), tj. v době zahájení kontroly úřadu práce u žalobce.

Z výše uvedeného vyplývá, že v době kontroly probíhalo řízení z podnětu fyzické osoby ohledně výše popsání zjištění a které mohlo mít podstatný vliv na rozhodnutí ve věci, které je zde předmětem přezkumu na základě podané žaloby. Výsledku tohoto řízení však žalovaný, ani správní orgán I. stupně nevyčkaly.

Jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j. 4 Ads 59/2011-83, v obdobné věci, že je nepochybné, pokud by zaměstnanec žalobce po roce 2006

(novela zákona o zaměstnanosti) byl k datu vydání napadeného rozhodnutí přezkoumávaného soudem držitelem potvrzení, nebo rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení, že je osobou znevýhodněnou ve smyslu § 67 odst. 2, písm.c) zákona o zaměstnanosti, pak by žalovaný správní orgán neměl důvod vydávat rozhodnutí o odvodu do státního rozpočtu za nezaměstnávání zdravotně postiženého občana.

Ze správního spisu nevyplývá, že by posudek PK MPSV ČR ze dne 1.2.2011 měl žalovaný k dispozici, ale z vyjádření k žalobě vyplývá, že o tomto probíhajícím řízení oba správní orgány věděly.

Zde soud připomíná, že z ustanovení § 8 odst. 3, písm.e) zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění platném k datu vydání napadeného rozhodnutí vyplývá, že úřady práce mají oprávnění podat podnět ke kontrolní lékařské prohlídce, jde-li o ověření skutečnosti, zda fyzická osoba je osobou se zdravotním postižením. A. F. byl uznán osobou znevýhodněnou (tehdy osobou se změněnou pracovní schopností) od 5.3.1982 podle tehdy platného zákona č. 121/1975 Sb., a to trvale a bez kontrol. Právě v těchto případech vyvstává důvod ze strany úřadu práce, aby tuto skutečnost úřad práce přezkoumal právě v důsledku právní úpravy, která po r. 2006 umožňovala tyto osoby považovat za znevýhodněné pouze tři roky. Také na straně žalobce by bylo vhodné, aby požádal úřad práce o provedení takové kontroly. Údaj o tom, zda to udělal, či nikoliv, správní spis neobsahuje. Je však zjištěno, že o provedení kontroly požádal sám A. F., a to ještě v době, kdy nebylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Úřadu práce ve Znojmě.

S účinností od 1.7.2009 je podkladem pro rozhodování úřadu práce o statusu osoby zdravotně znevýhodněné posudek vypracovaný okresní správou sociálního zabezpečení, respektive jejím posudkovým lékařem. Zákonem č. 479/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, bylo posuzování zdravotního stavu fyzických osob pro účely zaměstnanosti posudkovými lékaři úřadů práce přeneseno zpět na orgány sociálního zabezpečení, konkrétně na okresní správy sociálního zabezpečení. Touto změnou došlo k částečnému návratu k původní právní úpravě, která byla účinná do 30.6.2006 a podle které okresní správy sociálního zabezpečení zdravotní stav fyzických osob pro účely zaměstnanosti nejen posuzovaly, ale o statusu osoby zdravotně znevýhodněné rozhodovaly. Skutečnost, že rozhodovací pravomoc byla ponechána na úřadech práce, znamená pro posuzované fyzické osoby určitou komplikaci, spočívající zejména v prodloužení doby potřebné pro vyřízení její žádosti, zvýšenou administrativní zátěž nejen úřadů práce, ale i okresních správ sociálního zabezpečení a v neposlední řadě i zvýšené finanční náklady na celé správní řízení (poštovné). Soud je toho názoru, že v celém tomto shora popsáném řízení je akceptovatelný výše popsáný posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 1.2.2011, který přesvědčivým způsobem zhodnotil zdravotní stav A. F. ale také uvedl, v čem posudkový lékař OSSZ Znojmo ve svém posudku chyboval.

Soud proto uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí trpí vadou řízení, kterou soud spatřuje v nedostatečně zjištěném stavu věci dle ust. § 3 správního řádu.

Napadené rozhodnutí bylo proto zrušeno pro vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu, což mohlo ovlivnit zákonnost meritorního rozhodnutí, a to podle ustanovení § 76 odst. 1, písm. c) zák.č. 150/2002 Sb.- soudní řád správní, ale shledal zde

i důvody podle písm.b) výše uvedeného ustanovení, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Zároveň soud vyslovil, že věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu, který je výše popsán, tj. doplní řízení o rozhodnutí, zda zaměstnanec A. F. k datu vydání napadeného rozhodnutí je či není osobou znevýhodněnou, či akceptuje posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 1.2.2011.(§ 78 odst. 5 správního řádu) a po odstranění vytýkaných vad ve věci znovu rozhodne.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Právní zástupce žalobce vyčíslil náklady řízení tak, že mu náleží odměna podle ust. § 9 odst. 3, písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.12.2012 za dva úkony po 2.100,-Kč (§ 11 odst. 1, písm.a) a d) cit. vyhl.) – celkem 4.200,-Kč, 2x paušál po 300,-Kč, celkem 600,-Kč, a jelikož zástupce doložil, že je plátcem DPH, mu tato DPH byla přiznána ve výši 21% - 1008,-Kč a soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, celkem tedy 7.808,-Kč, které žalovaný uhradí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce žalobce JUDr. Jana Juračky, advokáta 669 02 Znojmo, Tovární 7. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. září 2013

JUDr. Jaroslava S k o u m a l o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová